

O hloupém Honzovi

Božena Němcová

Tato publikace byla zpracována aplikací eKNIHOVNA.cz. E-knihy zdarma ke stažení na www.eknihovna.cz.

Byl jeden táta a měl Honzu. Jednou řekl k němu: „Honzo, ty rosteš jako dříví v lese, jsi hrozný klacek, a posud jsi ani v kostele nebyl. Půjdeš dnes do kostela. Ale to ti povídám, ať mi tam ani hubou neklápneš.“

Honza hodil hlavou, ustrojil se a šel do kostela. Za chvíli, když vešel do kostela, vstoupil kněz na kazatelnu a začal kázat. Honza koukal s otevřenou hubou, ale po chvíli se zamračil, podepřel boky a bručel: „Nu, rád bych věděl, proč ten košiláč jen na mne zevluje a se mnou se vadí, vždyť jsem mu nic neudělal, ale bude-li to dlouho trvat, popadnem se do křížku.“

„I mlčte, hloupý, a poslouchajte,“ okřikovali ho lidé.

„Ba to nebudu poslouchat, ani slova nechci již vědět.“ I vtlačil si klobouk na hlavu, oba palce strčil do uší a obrátil se ku knězi zády. To když udělal, vystrčili ho lidé ven z kostela.

„Ty už jdeš?“ ptal se táta.

„Jsem rád, že jsem doma, co mi to namahání stálo. Vylezl vám tam košilatý do díže a začal se naparovat a se mnou vadit až hrůza. Jen trochu jsem hubou klápl a lidé mne okřikovali, a když jsem si uši zacpal, vystrčili mne ven. Více tam nepůjdu.“

„Ty jsi hloupý Honza. Večer půjdeš k muzice.“

Dobrá; večer dal táta Honzovi zlatník s doložením, aby si koupil za něj piva a dával děvčatům hodně připíjet, by s ním rády tancovaly.

Honza šel; na prahu hospody stál šenkýř. „Za zlatník piva!“ poroučel Honza, sotva k němu došel.

„Snad jen pintu,“ opravoval hospodský.

„Už jsem řekl a dost!“ Honza na to.

„Nu dobrá, jděte dál!“

V hospodě byl jen houdek a několik párů se točilo v kolečku. Honza vyvalil oči, otevřel hubu a troubil. Najednou zavřísknou ze síně dudy a dudák vstoupí do sednice, provázen chasou. To jak Honza viděl, vyrazil ze sednice, až na prahu hospodského povalil, který nesl pro něho ve vědře za ten zlatník piva.

„Táto,“ křičel přijda domů, „víckrát mne neposílejte k muzice, co jsem se tam polekal.“

„Nu ty pitomče, co zas?“ ptal se tatík.

„Ba co; když jsem tam přišel, skřípal jeden na prkénko a několik bláznů se točilo po sednici, až se jim hlava div nezatočila. Najednou to kvíkne, blázni všickni strachem vykřikli a hrnuli se ke dveřím; a do nich vstoupil chlap a mačkal pod paží čerta. Já se lekl a utíkal pryč.“

„Už vidím, s tebou není ve vesnici pořízená, musíš mezi pány. Já vím jednoho, který potřebuje sloužícího do pokoje, k tomu tě dovedu.“

Honza byl spokojen a šel s tátou, aby své štěstí mezi pány zkusil. Přišli k pěknému zámku a tam řekl táta, aby šel Honza o službu prosit. U vrat stál vrátný a ptal se Honzu, jak se jmenuje.

„E co bych povídal, jak se jmenuju, vždyť to není pán,“ pomyslí si v duchu Honza. „Předevčírem se jmenuju,“ odpověděl vrátnému a šel nahoru k pánovi.

„Jak se jmenuješ,“ ptal se ho pán, když ho byl již do služby přijal.

„Honza.“

„To není hezké ‚Honza‘, budeme ti říkat Johanes!“

„I pro mne si říkejte, jak chcete, ale Honzo mne volejte, sice vás nebudu slyšet.“

Pán se smál, vykázal mu práci na celý den a Honza odešel. Přišel do kuchyně a kuchařka se hned ptala, jak se jmenuje.

Honzu to ptaní trochu mrzelo, povídal tedy: „Co vy ráda, dobré víno.“ Když přišel nahoru do pokojů, potkala ho paní. „Ach, náš nový lokaj; jak mu říkají?“

„Říkají mně Johanes, a jmenuju se Kočka,“ odpověděl Honza, celý vzteklý, že musí pořád povídat, jak se jmenuje.

„Ten chlap je blázen,“ pomyslí si paní a šla dál. Přišla slečna a poručila: „Chci polívku!“

„Já jsem polívka,“ řekl Honza, kterému se děvče zalíbilo.

„To máš divné jméno,“ řekla slečna, „ale já se neptám na ně, a chci, abys mi přinesl z kuchyně polívku.“

„Na mou věru, tu holku bych si hned vzal, kdyby mne chtěla,“ myslil si Honza, když odnášel polívku, a myslil na ni celí den. Večer, když bylo po vši práci a všickni ulehli, šoural se pomalu skrze několik pokojů do toho, kde slečna spala.

„Mama, mama, polívka!“ křičela slečna na matku, když ucítila kroky a poznala sloužícího.

„Snad bys nejedla ještě v noci polívku?“ ozvala se matka z vedlejšího pokoje.

„Honem, mama, ten nový sloužící je zde.“

„Vstávej honem, můj milý, kočka je u dcery,“ budila paní pána.

„Proč mne budíš, ať ji zažene.“

„Jak ho zažene, vždyť to není opravdivá kočka, snad mi rozumíš, ten nový sloužící.“

„Ten se jmenuje Johanese, a ne kočka.“

„Jen vstaň, ať se jmenuje jakkoliv, ten to je.“

Pán vyskočil, vzal bič se zdi a běžel k slečně do pokoje, ale tam již nikdo nebyl a jen slečna mu povídala, že přišel k její posteli, a když křičela, že utekl.

I pustil se pán za ním; ale pod schody upadl přes kuchařku. „Ona nestydatá, co tu leží? Kdo ji porazil?“

„Dobré víno, milostpane.“

„A ona mi to ještě povídá? Až se vrátím, srovnáme se, ona nestydo!“

I běžel zase za milým Honzou, ale nikde ho nebylo. Ptal se vrátného, neviděl-li sloužícího?

„Předevčírem?“ ptal se vrátný, který jeho pravé jméno neznal, jako nebohá kuchařka.

„On je osel, předevčírem tu ani ještě nebyl,“ rozzlobil se pán. Teprv po dlouhém hádání přišel všemu na stopu a ke vši zlosti se musel smát, že je měl Honza za blázny.

Zatím přišel Honza domů celý říčný.

„No, ty jdeš již ze služby?“ ptal se táta.

„Ještě bych nebyl přišel, ale bál jsem se bití. Mají tam dceru, a ta je proklatě hezká; mně líbila, já k ní večer zašel a chtěl jsem jí dát hubičku. Ale ona začala křičet, jako by ji na vidličky bral, a svolala celý zámek. Musel jsem utíkat, nechtěl-li jsem dostat výprask.“

„No ty jsi boží dřevo, již nevím co s tebou,“ rozzlobil se táta.

„Já vím, táto, co udělám,“ řekl na to Honza; „v zámku jsem slyšel o jednom králi, který prý svolal mnoho učených, by se s nimi hádal. Ať prý mluví co mluví, on pořád říká: to je pravda, a komu by řekl: ty lžeš, ten prý vyhraje a tomu dá buď mnoho peněz anebo svou dceru. Já tam půjdu a budu se s ním hádat, až řekne: ty lžeš!“

„Nu možná, že se k tomu hodíš. Jdi spánembohem!“ Honza se tedy sebral a šel k tomu pro své hádání vyhlášenému králi. Šťastně se dostal až na místo a byl ke králi připuštěn.

„Ty se tedy chceš se mnou přít?“ ptal se král.

„Nu, pokusím se o to,“ řekl Honza a sedl vedle krále na vycpanou židli.

„Nyní začni povídat, a jestli tí řeknu, že lžeš, dostaneš mou dceru a mnoho peněz,“ řekl král a pokynul Honzovi, aby začal.

„Jednou jsem šel do lesa a porazil jsem dub,“ začal Honza.

„To může být pravda,“ řekl král.

„Bylo z něho pilin, až tma!“

„Také to může být pravda.“

„Z těch pilin jsem upletl provaz.“

„I to může být pravda.“

„Ten provaz jsem přivázal k nebi a soukal se po něm nahoru.“

„To též může být pravda.“

„Nahoře se mi ho kousek nedostávalo, uřízl jsem dole kus a nahoře nastavil.“

„Také to může být pravda.“

„Již jsem se chytil trámu, tu se provaz utřhl a já se zaryl sto sáhů pod zem.“

„I to může být pravda.“

„Vzpomněl jsem si, že máme v kuchyni motyku, a chutě jsem vylezl ven, bych se vykopal.“

„To může být pravda.“

„Když jsem vyšel, viděl jsem běžet zajíce, a ten měl na krku cedulku.“

„To může být skutečná pravda.“

„A na té cedulce stálo, že pásí váš táta s mým dědkem prasata.“

„To lžeš,“ rozkřikl se král a vyskočil ze sesle.

„Že lhu? Tedy jste prohrál a já dostanu peníze.“

Tu se král ulekl a vzpomněl teprv na svou sázku.

„Poslouchej, Honzo, já ti dám peněz dost, ale dceru, tu ti přece dát nemohu; ty jsi selský a ona je princezna.“

„Jen mi dejte peníze, já se o vaši princeznu neprosím, vímť o hezčím děvčeti.“

Král byl i s tou poklonou spokojen, dal Honzovi peněz co chtěl a byl rád, že ho zbyl s krku. Když přišel Honza domů, koupil si panství a měl chytrosti až dost.